

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupíčkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobců: **a) Doc. Ing. M. N., Ph.D., b) Ing. Bc. O. N.**, oba zastoupeni Mgr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Křižíkova 52/48c, Praha 8, **c) V. P., d) V. Š., a e) Zelené Roztyly, z. s.**, se sídlem Kloknerova 2214/6, Praha 4, žalobci c) až e) zastoupeni JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem se sídlem Klokotská 103/13, Tábor, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, a odpůrci: **Hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, zastoupen Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem se sídlem Údolní 567/33, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **YIT TOIVO Roztyly s. r. o.**, se sídlem Generála Píky 430/26, Praha 6, zastoupena Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2025, č. j. MHMP 1948869/2024, ve znění opravného usnesení ze dne 3. 2. 2025, č. j. MHMP 98944/2025 a o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy odpůrce ze dne 12. 10. 2018, č. 55/2018 (změna územního plánu č. Z 2832/00), v řízení o kasační stížnosti žalobce c) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2025, č. j. 17 A 22/2025-208,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce c) **se zamítá.**
- II. Žalobce c) **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému ani odpůrci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Žalobce c) je vlastníkem dvou pozemků v k. ú. Ch., součástí jednoho z nich je stavba rodinného domu. Tyto nemovitosti jsou vzdáleny přibližně 90 metrů od nejbližšího cípu plochy, pro kterou vydal Úřad městské části Praha 11 (dále jen „stavební úřad“) dne 3. 1. 2023 rozhodnutí č. j. MCP11/22/044525/OV/Krt, týkající se povolení stavebního záměru *Bytový park Roztyly II*. Stavební úřad uvedeným rozhodnutím konkrétně: (i) povolil výjimku z bodu 2.0.2. přílohy 1 vyhlášky č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb; (ii) schválil stavební záměr *Bytový park Roztyly II*; a (iii) schválil stavební záměr *Zařízení staveniště ke stavbě záměru Bytový park Roztyly II*. Trvalé bydliště žalobce c) se pak nachází přibližně 700 m od tohoto záměru.

[2] Žalobce c) napadl (spolu s dalšími osobami) rozhodnutí stavebního úřadu odvoláním, o němž rozhodl žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím tak, že změnil výrok rozhodnutí stavebního úřadu v podmínce č. 10 (vyňal typizované sklady náradí z předzahrádek) a v podmínce č. 50 (doplnil údaje k vedlejším stavbám vodních děl). Ve zbytku rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce c) žalobu, jejíž součástí byl návrh na incidenční přezkum části opatření obecné povahy odpůrce vymezeného v záhlaví (dále též „územní plán“). Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) spojil usnesením ze dne 10. 4. 2025 žalobu ke společnému projednání s žalobami žalobců a), b), d) a e). Následně zamítl jak žaloby proti napadenému rozhodnutí žalovaného, tak návrh na zrušení části územního plánu. Konstatoval, že žalobci v podstatě zopakovali odvolací argumentaci bez ambice vyvracet závěry žalovaného. S těmi se přitom městský soud ztotožnil a pouze je dále rozvinul. Ve vztahu k hydrogeologickým podmínkám uvedl, že se žalobcům zejména nepodařilo vyvrátit odborné závěry Mgr. B., které jsou v souladu s odbornými stanovisky RNDr. J. S. a prof. P. předloženými v řízení. Nenabídli relevantní oponentní znalecký posudek a svou argumentaci založili na spekulacích. Závěr Mgr. B., že záměr nebude mít z hlediska inženýrskogeologického a hydrogeologického vliv na okolní zástavbu a inženýrské sítě, je přitom dostatečně odborně podepřený a logický. V právních předpisech pak nemá oporu požadavek žalobců na pasportizaci všech staveb a infrastruktury. Stavebník nadto pasportizaci některých staveb provedl a po dobu výstavby nebyly zaznamenány žádné škody. Žalobci přednesli spekulativní teze i ve vztahu k poškození metra a jeho tubusů, aniž by reagovali na kladné závazné stanovisko, souhlas provozovatele metra a odborné posouzení, podle něhož nedojde k ohrožení konstrukce metra ani jeho provozu. Podle odborného posouzení Ing. M. pak záměr obsahuje jednak opatření k tlumení vibrací a současně není prokázáno, že by realizací záměru mělo dojít ke zvýšení hladiny vibrací v celém okolí stavby. Na tom nic nemění upozornění na možnost předem neodhalitelného zhoršení přenosu hluku a vibrací z metra v závazném stanovisku ze dne 27. 8. 2021. Upozornění totiž směřuje k ochraně uživatelů záměru a k ochraně metra. Nepodložené tvrzení žalobců o riziku bludných proudů zase nebere v potaz vyjádření RNDr. L. a navržená opatření v souhrnné technické zprávě. Městský soud se ztotožnil se správnými orgány i v tom, že záměr svými parametry neodpovídá tomu, který byl posouzen ve stanovisku EIA ze dne 5. 5. 2016, a nepodléhá proto posouzení vlivů na životní prostředí ani podmínkám uvedeným v tomto stanovisku.

[4] Městský soud nepřisvědčil ani námitkám, že záměr odporuje územnímu plánu. Ve vztahu k hrubé podlažní ploše (dále též „HPP“) poukázal na to, že Ministerstvo

pokračování

pro místní rozvoj provedlo vlastní výpočet HPP na základě půdorysných výkresů jednotlivých podlaží bytových domů, tedy přesně to, čeho se žalobci dožadovali. Vysvětlilo též, proč byl při výpočtu zohledněn i záměr *Bytový park Roztyly I*. Úprava záměru v průběhu odvolacího řízení je přípustná a správní orgány ji reflektovaly. Nepochybily ani při volbě referenčního území a srovnávaných staveb pro posouzení přiměřenosti výšky záměru. Žalobci nedoložili své tvrzení o urbanistické struktuře sídliště *Jižní město II* a pominuli, že v posuzované věci jde o rozvojové území s určitým kódem míry využití území, který záměr nepřekračuje. Nemusí splňovat přísnější kritéria platná pro stabilizované území. Podle městského soudu nedošlo ani k účelové deklaraci nadzemního podlaží jako podzemního. Stavebníkem provedená úprava terénu není zásadní a reaguje na svažitost území. Z projektové dokumentace pak městský soud ověřil, že 6. nadzemní podlaží je skutečně ustoupené. Krom toho by opak nijak nezasahoval do práv žalobců.

[5] Ve vztahu k žalobnímu bodu týkajícímu se ochrany zvláště chráněných druhů živočichů (dále též „ZCHDŽ“) městský soud uvedl, že dokumenty označené žalobci nemohou překonat závěry biologického průzkumu. Buďto se nezabývají přímo územím dotčeným záměrem, nebo nejsou aktuální či nezohledňují změny v území. Znalecký posudek RNDr. V. pak trpí zásadními vadami obsahu a jeho zpracovatel nebyl, na rozdíl od druhého ze zpracovatelů biologického průzkumu, v rozhodné době držitelem potřebné autorizace. Výskyt ZCHDŽ neimplikuje samo o sobě ani to, že u sousedního záměru *Zdravotnického zařízení* bylo nezbytné povolit výjimku z ochrany ZCHDŽ.

[6] Podle městského soudu nemá oporu v právních předpisech ani požadavek, aby stavebník vybudoval parkovací místa nad stanovený limit. Plánovaný počet přitom splňuje stanovená kritéria. Nedošlo ani k tvrzenému nepřiměřenému zásahu do pohody bydlení žalobců. Odstupy staveb jsou splněny s rezervou a podle světelně technické studie, která posuzuje kumulativní vliv všech dotčených záměrů v území, nedojde k zastínění. Nárůst dopravní zátěže odpovídá umístění stavby s bytovou funkcí, a byl dodržen koeficient zeleně. Vznik tepelného ostrova se nevymyká obvyklým poměrům u zástavby podobného typu. Žalobcům se nepodařilo rovněž zpochybnit akustickou studii. Jejich výtky označil městský soud za obecné, hypotetické, nepodložené či mimoběžné. Splnění hygienických limitů u stacionárních zdrojů hluku souvisejících s užíváním stavby je pak zajištěno technickými opatřeními na těchto zdrojích a podmínkou předložení protokolu měření hladin hluku prokazujícího splnění limitů pro denní i noční dobu. Obdobnou podmínku stanovila hygienická stanice také ve vztahu k měření hluku a vibrací z metra. Nedůvodným shledal městský soud rovněž žalobní bod poukazující na zásah do krajinného rázu. Poukázal na to, že stavba je umísťována do vysoce urbanizovaného území, které je separováno od přírodních složek krajiny dvouproutovou komunikací. Žádný krajinný ráz zde není.

[7] Městský soud dále uvedl, že není povinností stavebníka obstarávat si povolení k čerpání vody ze stavební jámy předem. Nebyly splněny ani podmínky pro vypracování plánu opatření pro případy havárie. Navržené řešení odtoku srážkových vod vyvrací námitku, že dešťové vody nejsou, třeba jen částečně, vsakovány. Žalobci přitom neprokázali nevhodnost řešení navrženého v hydrogeologickém posouzení. Toto posouzení též vyvrací tezi žalobců, že podzemní konstrukce záměru coby bariéra ovlivní úroveň hladiny podzemní vody či směr jejího proudění.

[8] Nedůvodné shledal městský soud také žalobní body poukazující na nedodržení vyhlášek o bezbariérovém užívání stavby a o dokumentaci staveb. K překonání výškových rozdílů totiž existují alternativní bezbariérové trasy a projektová dokumentace splňuje stanovené požadavky. Žalobci pak nijak nespecifikovali, v čem spočívají nedostatky odůvodnění závazných stanovisek či jejich tvrzený rozpor se zákonem. Nepodařilo se jim ani relevantně zpochybnit postup zpracovatele dopravně inženýrských podkladů (dále též „DIP“). Ty musí vycházet ze stavu, který lze v okamžiku jejich zpracování důvodně předpokládat v časovém horizontu, kdy má být stavba realizována. Současně zpracovatel řádně objasnil, že dopravní distribuci nezapočtených záměrů zohlednil dle jejich předpokládaného rozsahu a distribuce dopravy. Správnost DIP nevyvrací ani dopravní studie pro oblast Jižní Město II. Její smysl se míjí s povolováním stavebních záměrů. Městský soud neshledal ani namítané nedostatky zásad organizace výstavby (dále též „ZOV“). Požadavky žalobců na předložení studie únosnosti komunikací a detailní popis jejich čištění, na zřízení mezideponie na stavebním pozemku, na odhad množství jednotlivých druhů odpadů, které při stavební činnosti vzniknou, či na doplnění mechanismů kontroly nemají oporu v právních předpisech. Městský soud pak dodal, že stavbu lze realizovat výhradně podle ověřené dokumentace.

[9] Neprokázána zůstala podle městského soudu také obava žalobců, že by po realizaci záměru neměl vodovod dostatečnou kapacitu pro stávající zástavbu. Nepřisvědčil ani jejich tvrzení, že rozdělením stavby na etapy došlo k tzv. „salámování“. Kumulované zátěže byly posuzovány společně, individuální vlivy záměru samostatně. Soud dodal, že reálné ověření provozuschopnosti stavby či jejích částí lze provést až po jejím zhotovení. Nedůvodnými shledal městský soud také žalobní body poukazující na ochranu památek a odpor občanů proti výstavbě. Dotčené pozemky totiž leží mimo památkově chráněné území a stavební úřad nemůže přihlížet k obecnému odporu občanů či k sepsaným peticím.

[10] Následně se městský soud zabýval návrhem na zrušení části územního plánu, která umožňuje zvýšení kódu míry využití území. Konstatoval, že odpůrce touto úpravou reagoval v souladu se zákonem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, a nově stanovil jako závazné kódy míry využití území, jež byly předtím součástí směrné části územního plánu. Řádně při tom formuloval výrok, který jednoznačně odkazuje na výkres č. 4, který je jeho nedílnou součástí. Městský soud se pak ztotožnil s odpůrcem a stavebníkem, že navrhovatelé svou námitkou směřují k tomu, aby odůvodnění opatření obsahovalo zdůvodnění proporcionality přijaté úpravy. Míra podrobnosti odůvodnění ve vztahu k proporcionalitě řešení se však odvíjí od toho, zda byly v průběhu pořizování opatření uplatněny námitky. Navrhovatelé přitom neuvedli, co jim v podání námitek bránilo. Městský soud rovněž zdůraznil zdrženlivost soudních zásahů ve vztahu k územní samosprávě, zvláště nedochází-li k zásadní změně oproti předchozímu stavu a kód míry využití území je fakticky platný od roku 2009. Stavebníkovi tak vzniklo legitimní očekávání ohledně navýšeného kódu míry využití území.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[11] Proti napadenému rozsudku podali žalobci a) až c) kasační stížnost. Řízení o kasační stížnosti žalobců a) a b) však bylo usnesením ze dne 17. 9. 2025, zastaveno, neboť nezaplatili soudní poplatek. Žalobce c) [dále též „stěžovatel“] ve své kasační stížnosti odkazuje na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní

pokračování

(dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a aby zrušil dotčenou část územního plánu.

[12] Namítá, že městský soud při posouzení povahy záměru z hlediska § 9b a násl. zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí) vycházel pouze ze stanoviska žalovaného, které nepodrobil vlastnímu hodnocení. Podle stěžovatele je však předmětná stavba totožná se záměrem posouzeným ve stanovisku EIA ze dne 5. 5. 2016 s ohledem na totožné umístění, název, rozsah, vlivy na životní prostředí a lidské zdraví a totožnou funkci. Jedná se tedy o navazující řízení ve smyslu uvedeného zákona.

[13] Dále podle něj nebylo dostatečně odůvodněno, jaké dopady budou mít vibrace z provozu metra vůči stávající zástavbě po realizaci záměru. Připustil-li městský soud, že vibrace mohou mít výrazně negativní vliv na posuzovaný záměr, je velké riziko, že zasáhnou i okolní zástavbu. Ta je koncipována pro variantu, kdy není zastavěno území, kam je nyní umístován záměr. Jeho realizací dojde ke změně odrazů vibrací, což může ovlivnit stávající zástavbu, která není a předtím ani nemusela být proti působení vibrací chráněna. Uvedl-li k tomu městský soud, že záměr utlumí vibrace, jejich vliv a směr, je to v rozporu s jeho předchozím závěrem o jejich negativním vlivu na záměr. Jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný. To platí také pro vypořádání námitky o nedostatečném vyhodnocení kumulativního vlivu hluku a vibrací všech sousedních záměrů (*Bytový park Roztyly I, Zdravotnické zařízení a Domov pro osoby se zdravotním postižením*) na stávající zástavbu a námitky ohledně rizika bludných proudů. Na jedné straně totiž městský soud tvrdí, že záměr je chráněn před bludnými proudy, a zároveň stěžovateli vytýká, že nebyla dostatečně prokázána jejich existence v území ve smyslu ohrožení stávající zástavby, která proti nim není chráněna.

[14] Stěžovatel dále uvádí, že nenamítal pouze nepřiměřenou výšku jednotlivých objektů stavby, ale též její celkový rozsah. Městský soud přitom neodpověděl na námitku, že referenční území bylo zvoleno nesprávně. Dle stěžovatele měla být posuzována zejména okolní zástavba a to, zda stavba zapadá do (faktické) lokální urbanistické struktury. Městský soud také nevyvrátil námitku, že výška úrovně terénu je zvýšena uměle tak, aby bylo možné jedno z podlaží označit jako podzemní. Stěžovatel nesouhlasí ani s tím, že se velikost 6. nadzemního podlaží netýká jeho práv. Je-li patro ustoupené, snižuje do jisté míry výšku budovy, tedy i vliv záměru na okolní zástavbu. Stěžovatel je dále přesvědčen o tom, že jím doložené podklady dokládají výskyt ZCHDŽ a jsou aktuální. Zoologický průzkum probíhal v letech 2017 až 2021. Znalecký posudek RNDr. V. pak splňuje všechny požadavky. Navazuje-li záměr na *Zdravotnické zařízení a Domov pro osoby se zdravotním postižením*, u nichž byla povolena výjimka z ochrany ZCHDŽ, jedná se z pohledu ZCHDŽ o jednu a tutéž lokalitu. Rozdíl v přístupu k oběma záměrům měl být řádně odůvodněn.

[15] Městský soud podle stěžovatele pochybil také v tom, že vycházel ze znaleckého posouzení Mgr. B. o absenci vlivu záměru na okolní zástavbu, aniž by zohlednil stěžovatelem předložené důkazy o poškození jednotlivých nemovitostí, které dokazují pohyb terénu, tedy výrazně negativní dopady stavební činnosti na hydrogeologické podmínky, které nastaly až s realizací souvisejícího projektu *Bytový park Roztyly I*. V této souvislosti stěžovatel městskému soudu dále vytýká nekonzistentnost při posuzování odbornosti znalců a relevance jejich posudků. Městský soud také chybně odmítl požadavek, aby žadatel provedl

u takto rozlehlého záměru pasportizaci staveb a aby záměr disponoval více parkovacími místy. Jejich současný počet nebere v potaz možnost změnit velikost bytů a porušuje zákaz nadměrného obtěžování okolí a ohrožení bezpečnosti a plynulosti provozu. Městský soud pak přehlédl souvislost této otázky s výpočtem HPP. Neřešil dostatečně ani zásah do pohody bydlení. Dodržení odstupových úhlů nemůže zcela zaručit absenci zásahu zastíněním do okolní zástavby. Také zvýšení dopravní zátěže by mělo respektovat charakter lokality a kapacitu okolních komunikací. K otázce úbytku zeleně navíc soud přistoupil odlišně, než tomu bylo v případě ZCHDŽ a považoval obě lokality pro *Bytový park Roztyly I a II* za jednu. To je nekonzistentní a tendenční. K tomu stěžovatel cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 153/2024-63.

[16] Připustil-li pak městský soud existenci tepelného ostrova, mělo podle stěžovatele dojít ke zjištění a posouzení jeho míry a dopadů. Totéž platí ve vztahu k potenciálním imisím, které stěžovatel příkladmo vyjmenoval. Je nemožné, aby on sám konkretizoval jejich výši a konkrétní dopad. Městský soud ignoroval také účelovost měření hluku z dopravy v roce 2021 a rezignoval na posouzení, zda je výčet staveb zahrnutých v akustické studii dostatečný. Rozsudek je rovněž nejasný, neboť z něj neplyne, proč nedošlo k použití přísnějšího hlukového limitu pro komunikaci III. třídy v ulicích Komárkova a Hněvkovská. Závěr, že nedojde k žádnému zhoršení akustické situace oproti stavu bez realizace záměru, je v rozporu s obsahem spisu. Požadavek stěžovatele na měření hluku a vibrací metra i pro venkovní chráněný prostor stávající zástavby, vyplýval z toho, že hluk způsobený provozem metra zasáhne v rámci záměru bytové jednotky s nuceným větráním. Ve vztahu ke krajinnému rázu se stěžovatel dovolává srovnání se stavbou bytového domu *Ovčárna*, kterým se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2025, č. j. 22 As 64/2025-179. Odlišení podle něj nelze založit na existenci komunikace Ryšavého, neboť ta nemá na pohled od Kunratického lesa žádný vliv. Nemůže být považována za hranici krajiny. I přes její existenci bude záměr dominantou lokality, v níž se nachází prvky krajiny. Proto měl být krajinný ráz hodnocen.

[17] Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, že si stavebník nemusel současně s povolením vodního díla (retenční nádrž) obstarat povolení k nakládání s vodami. Velmi pravděpodobně totiž dojde k čerpání vody. Dále postrádá řešení vsakování vody do půdy a doplňování podzemní vody. Ta je velmi závislá na průsaku dešťové vody, která však bude většinou zachytávána či odváděna. Pokud by došlo k poklesu podzemní vody, došlo by k sesedání terénu a ohrožení statiky všech staveb v lokalitě. Městský soud dále aproboval DIP, které v době realizace záměru nemusí být aktuální. Měly by totiž zohlednit potenciální zpoždění zprovoznění SKOP 511, neboť se jedná o časově náročnou a komplikovanou stavbu. Není přitom pravda, že by byly ve vztahu k dopravní distribuci nějakým způsobem hodnoceny veškeré záměry. Například zcela chybí parkovací domy a přestavba obchodního centra Chrupa na Rezidenci Michelský les. Při realizaci tak velkého stavebního záměru je také třeba počítat se zvýšením dopravní zátěže v celé lokalitě a dopravní situaci řešit komplexně. Městský soud se bezdůvodně odvrátil od rozsudku ve věci bytového domu *Ovčárna*, který je umístěn pouze „přes silnici“. Stěžovatel dále uvedl, že potvrzující závazné stanovisko silničního správního úřadu vůbec nereagovalo na odvolací námitky proti potvrzovanému závaznému stanovisku. Ve vztahu k ZOV stěžovatel namítá, že jeho požadavky směřovaly k tomu, aby byly uloženy podmínky skutečně vymahatelné. Městský soud tyto otázky posoudil nedostatečně. Ve vztahu k vodovodu pak vycházel pouze z domněnky, že jeho kapacita bude dostatečná i pro stávající zástavbu, ačkoliv se doložené vyjádření týká pouze

pokračování

záměru. Rovněž měly být posouzeny jednotlivé etapy projektu jako celek. Nakonec nesouhlasí s tím, že záměr nemá vliv na Pražskou památkovou rezervaci. Je totiž z jejího ochranného pásma viditelný, a zasáhne tak negativně do výhledu z území, které je památkově chráněné. Dle stěžovatele je účelem památkově chráněného území mimo jiné to, aby byl zachován i určitý výhled z tohoto území. Tuto otázku však městský soud dostatečně neposoudil.

[18] Proti zamítnutí návrhu na zrušení části územního plánu stěžovatel namítá nesprávné posouzení přípustnosti zpochybnění proporcionality zásahu. Městský soud se podle něj bezdůvodně odchýlil od právního názoru vysloveného v jeho rozsudku ze dne 3. 11. 2022, č. j. 6 A 62/2022-110, pročež nesprávně právně kvalifikoval námitku jako pouhou otázku neproporcionality. Stěžovatel však namítal též nepřezkoumatelnost územního plánu a taková námitka není závislá od toho, zda podával námitky v řízení o pořízení opatření. Při incidenčním přezkumu navíc nelze k procesní pasivitě přistupovat tak striktně. Zvýšení kódu míry využití území z C na F představuje závažnější změnu oproti předchozímu stavu, než kdyby došlo ke změně funkčního využití území, neboť umožňuje zcela zásadní navýšení výšky a rozsahu stavby, proti které stěžovatel brojí.

[19] *Žalovaný* ve vyjádření ke kasační stížnosti k jednotlivým námitkám připomněl své závěry či obsah odborných podkladů a závazných stanovisek. Upozornil na to, že stěžovatel odborné závěry setrvale pomíjí, aniž by předložil oponentní odborné posouzení. Rovněž vytrhává dílčí úvahy městského soudu z kontextu. Dodal, že stěžovatel v žalobě neuplatnil důkazní návrhy, na něž se nyní odvolává v kasační námitce týkající se hydrogeologických podmínek, ani v ní nebrojil proti odůvodnění potvrzujícího závazného stanoviska silničního správního úřadu. *Žalovaný* navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[20] *Odpůrce* se vyjádřil ke kasačním námitkám týkajícím se návrhu na zrušení části územního plánu. Podle něj nejsou na věc aplikovatelné závěry rozsudku č. j. 6 A 62/2022-110, který byl zrušen Nejvyšším správním soudem. Přílehlavější je rozsudek městského soudu ze dne 21. 1. 2025, č. j. 18 A 63/2024-143, který se zabýval téměř totožnou věcí. V souladu s ním městský soud správně konstatoval, že stěžovatel napadl pouze neproporcionalitu zvýšení kódu využití území z C na F. Prostřednictvím poukazu na nedostatečné odůvodnění územního plánu totiž požaduje, aby opatření obsahovalo zdůvodnění proporcionality úpravy. To se stalo, přičemž neuplatnil-li stěžovatel žádné námitky ani připomínky v průběhu pořizování územního plánu, nemuselo v něm být obsaženo podrobnější odůvodnění co do proporcionality přijatého řešení. Teprve v kasační stížnosti napadá nově přezkoumatelnost územního plánu. Sám však popisuje, že způsob přijaté regulace je mu jasný. Došlo totiž pouze k začlenění míry využití ploch a s ní souvisejících kódů míry využití území do závazné části územního plánu. Tato změna nijak nezasáhla do jejich hodnot ani průmětu do území. Odpůrci pak není zřejmé, jak se navýšení zástavby dotkne stěžovatele s ohledem na vzdálenost jeho nemovitosti od dotčené lokality. Kód F navíc odpovídá okolní zástavbě, potřebě bytové zástavby a udržitelnému rozvoji města „krátkých vzdáleností“, které se nerozšiřuje do okolní krajiny. V okolí lokality, včetně blízkých ulic, se nachází dominantní zástavba panelových domů Jižní Město. Závěrem odpůrce zdůraznil zásadu zdrženlivosti s ohledem na to, že napadená změna byla přijata z důvodu nápravy nezákonnosti procesu, kterým došlo původně ke schválení úpravy, a nejedná se o žádnou radikální změnu. Odpůrce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[21] Ke kasační stížnosti se vyjádřila též osoba zúčastněná na řízení (dále též „*stavebník*“). Ztotožnil se s vyjádřeními žalovaného i odpůrce. Dále zdůraznil, že stavba je umístěna na svažitém pozemku (suterén má několik výškových podlah) a dotčené území je oploceným stavenišťem bez jakékoliv zeleně, vzrostlých dřevin či rostlého terénu. Stavba se nenachází ani v dostatečné blízkosti Kunratického a Michelského lesa, aby narušila jejich krajinu. Upozornil také na to, že v případě Ing. T. H. se jedná o znalce z oboru ekonomika a stavebnictví, nikoliv hydrogeologie. Navíc jeho posudek vychází ze znaleckého posudku žalobce a), kterému byla uložena pokuta za nesplnění požadavků na znalecké posudky, neboť ohrozil nestrannost řízení. K poukazu stěžovatele na parkovací domy Krejnická a Gregorova stavebník dodal, že dle veřejně dostupných informací jsou pouze ve stadiu hrubých blíže nespecifikovaných návrhů a není zřejmé, zda budou realizovány, takže z nich těžko mohl žalovaný či městský soud vycházet. Absurdnost námitky týkající se výhledu z památkově chráněného území vyplývá již z toho, že se daná lokalita nachází na okraji panelákového sídliště, za Jižní spojkou vedle curlingové haly. Ve vztahu k návrhu na zrušení části územního plánu stavebník uvedl, že zvýšení kódu využití území vedlo *de facto* pouze k možnosti stavět v dané lokalitě vícepodlažní zástavbu. Až v kasační stížnosti přitom stěžovatel nově uplatil námitku nepřezkoumatelnosti územního plánu. Stavebník navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud vzhledem k obsahu a formulaci kasačních námitek předeseílá, že kasační stížnost je oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Aby byla kasační argumentace přípustná, musí stěžovatel na rozhodnutí krajského soudu reagovat a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat jeho závěry. Kasačnímu soudu totiž nepřísluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí žalovaného v rozsahu přezkumu provedeného krajským soudem. Předmětem přezkumu může být proto toliko to, zda rozhodnutí krajského soudu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti ob stojí. Míjí-li se proto kasační argumentace s rozhodovacími důvody krajského soudu nebo nereaguje-li na ně dostatečně tak, aby Nejvyšší správní soud mohl posoudit jejich správnost, je nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nemůže za stěžovatele jakkoliv domýšlet kasační argumentaci, jelikož je vázán důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). K těmto východiskům blíže viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, a dále rozsudky ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, nebo ze dne 4. 12. 2023, č. j. 8 As 80/2023-41.

[25] V posuzované věci nezbyváá než konstatovat, že stěžovatel v případě řady kasačních námitek toliko mechanicky opakuje svou odvolací a žalobní argumentaci, aniž by v ní náležitě reflektoval důvody, pro které ať už správní orgány nebo městský soud neshledaly jeho námitky důvodnými. Takové námitky jsou nekvalifikované ve smyslu § 104 odst. 4 s.

pokračování

ř. s. Pro přehlednost a srozumitelnost rozhodnutí provede Nejvyšší správní soud tuto kvalifikaci u jednotlivých námitek. Shodně bude Nejvyšší správní soud postupovat i v případě namítané nepřezkoumatelnosti, kterou stěžovatel spojuje převážně s dílčími úvahami městského soudu v rámci vypořádání jednotlivých námitek. Na tomto místě tak pouze předeseílá, že tvrzené vady napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. neshledal.

Rozpor s § 9b a násl. zákona o posuzování vlivů na životní prostředí

[26] Stěžovatel městskému soudu primárně vytýká, že povahu záměru neposoudil sám, ale vycházel pouze z posouzení žalovaného, které nepodrobil vlastnímu hodnocení. Stěžovatel však pomíjí, že pro takovou úvahu městskému soudu nedal žádný důvod. V podané žalobě totiž nijak věcně nezpochybnil správnost závěru správních orgánů, že navržená stavba podle svých parametrů nedosahuje rozhodných hodnot předmětu posouzení podle § 4 odst. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, a to ani v kombinaci se záměrem *Bytový park Roztyly I*. Omezil se na obecné proklamace, že stavební úřad neprovedl přezkoumatelnou odbornou úvahu, ale pouze citoval nezávazné vyjádření dotčeného orgánu. Vůbec tak nemířil proti samotné úvaze týkající se nenaplnění parametrů pro to, aby bylo nezbytné provést posuzování vlivů na životní prostředí. Vzhledem k absenci žalobní námítky, zda daná stavba splňuje dané parametry či nikoliv, se nemohl městský soud sám od sebe touto otázkou zabývat, neboť by tím v rozporu s § 75 odst. 2 s. ř. s. vykročil z mezí žalobních bodů. Městskému soudu tak nelze z pohledu přezkoumatelnosti ničeho vytknout.

[27] Stěžovatel pak v kasační stížnosti fakticky nijak nepolemizuje se závěrem městského soudu, že z hlediska posouzení totožnosti záměru jsou rozhodující právě jeho parametry, respektive překročení mezních hodnot uvedených v příloze č. 1 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí (5 ha, 500 parkovacích míst), nikoliv shodnost umístění, názvu a funkce již posuzovaného záměru, pro který bylo vydáno stanovisko EIA dne 5. 5. 2016. Stěžovatel toliko setrvává na tvrzení, že se jedná o stavbu s totožným umístěním, názvem, rozsahem, vlivem na životní prostředí a lidské zdraví a funkcí. Relevanci těchto kritérií z hlediska kvalifikace daného záměru jako předmětu posuzování vlivů záměru na životní prostředí dle zákona však stále neobjasňuje. Své nepodložené tvrzení o stejném vlivu záměru na životní prostředí a stejném rozsahu pak sám relativizuje dovětkem, že došlo k provedení úprav původního záměru. Daná námitka je tak nekvalifikovaná.

Riziko přenosu vibrací z provozu metra na stávající zástavbu

[28] Městský soud v této otázce ve shodě se správními orgány odkázal na několik odborných vyjádření, podle nichž je vyloučeno, že by v důsledku výstavby záměru došlo ke zhoršení stávajícího stavu vibrací od metra směrem ke stávající zástavbě nacházející se na druhé straně tubusu metra. K navýšení úrovně vibrací může dojít jen minimálně, a měřením vibrací prakticky neprokazatelně. Odrazem vibrací od záměru může dojít k jejich nárůstu o cca 1 %, což je hluboko pod prahem vnímání i citlivých osob.

[29] Odborná vyjádření tak vyvrací obavy stěžovatele z přenosu vibrací na stávající zástavbu. Jejich závěry jsou srozumitelné a bezrozporné. Nejvyšší správní soud neshledal namítaný vnitřní rozpor v závěrech městského soudu. Ten především zřetelně rozlišoval mezi odborným vyjádřením týkajícím se stávající zástavby a posouzením týkajícím se

povolované stavby, přičemž jejich závěry nespojoval. Nevyslovil tedy, že vibrace nijak nezasáhnou stávající zástavbu, neboť je povolovaná stavba bude tlumit, jak mu podsouvá stěžovatel. S odkazem na odborné podklady toliko konstatoval, že povolovaná stavba obsahuje opatření, která přenos vibrací celkově tlumí, čímž proti vibracím chrání povolovanou stavbu, a současně konstatoval, že tato stavba nemá potenciál zvýšit v okolí hladinu vibrací o jakoukoliv vnímatelnou úroveň (sama není jejich zdrojem, odraz je zanedbatelný). Upozorňuje-li tedy stěžovatel na závazné stanovisko ze dne 27. 8. 2021, podle něhož mohou být vibrace zdrojem negativních dopadů vůči povolované stavbě, nijak tím nerelativizuje závěry týkající se vlivu této stavby na okolí z hlediska vibrací. K této problematice se totiž závazné stanovisko nevyjadřuje. Obě skutečnosti se navzájem nevylučují, nýbrž doplňují, neboť jakkoliv hodnotí tutéž problematiku (přenos vibrací), činí tak z různých pohledů, a to perspektivou stávající zástavby na jedné straně metra a povolované stavby na straně druhé.

[30] Krom poukazu na již existující působení vibrací na okolní zástavbu a na závazné stanovisko ze dne 27. 8. 2021, které se týká toliko působení vibrací na povolovanou stavbu, přitom stěžovatel nenabídl žádnou oponentní argumentaci, podle níž by právě realizovaná stavba měla mít relevantní vliv na šíření a zvyšování hladiny vibrací z provozu metra, které se nachází mezi záměrem a stávající zástavbou, vůči stávající zástavbě. Zůstává v rovině pouhých nepodložených spekulací. Taková argumentace nemůže zvrátit závěry podložené odbornými stanovisky.

[31] Nedůvodná je i výtka stěžovatele, že městský soud v bodě 156 napadeného rozsudku vypořádal nedostatečně a nepřezkoumatelně námitku týkající se nedostatečného vyhodnocení kumulativního vlivu hluku a vibrací na stávající zástavbu se sousedními záměry (*Bytový park Roztyly I, Zdravotnické zařízení a Domov pro osoby se zdravotním postižením*), kterou měl stěžovatel uplatnit na str. 27-30 doplnění žaloby ze dne 31. 3. 2025. Nejvyšší správní soud ověřil obsah žaloby, avšak v odkazované části se nenachází argumentace, která by zmiňovala požadavek na vyhodnocení kumulativního vlivu hluku. Nachází se pouze v části 8. *Překračování hygienických limitů hluku*, kde stěžovatel na str. 9 uvedl: „Žalobce dále namítal, že akustická studie nezhodnotila kumulativní vliv stacionárních zdrojů hluku [nezmiňuje vibrace, to činí poprvé až v kasační stížnosti ve vazbě na svou argumentaci ke stranám 27-30 doplnění žaloby] z povolované Stavby (zejména VZT a chladících jednotek umístěných na střechách plánovaných budov), Bytového parku Roztyly I. a Zdravotnického zařízení a Domova pro osoby se zdravotním postižením na bytovou zástavbu v okolí vč. nemovitosti žalobce.“ Právě na tento argument městský soud odpověděl v bodě 156 napadeného rozsudku, kde nejprve shrnul okolnosti týkající se stacionárních zdrojů hluku, a pouze na závěr dodal, že „[p]ožadavek žalobců, aby akustická studie hodnotila kumulativní vlivy stacionárních zdrojů hluku nejen z předmětné stavby, ale i z Bytového parku Roztyly I a Zdravotnického zařízení, není dle soudu ničím podložen, nadto je zřejmé, že splnění hygienických limitů je zajištěno výše uvedeným.“ Míra obecnosti odpovědi městského soudu přitom odpovídá míře obecnosti námítky, že by měla takováto studie být provedena.

[32] Ve vztahu k požadavku na vyhodnocení kumulativního vlivu vibrací na stávající zástavbu obsahuje doplnění žaloby prostý popis, že se stěžovatel tohoto posouzení domáhal v řízení před správními orgány a jeho požadavku nebylo vyhověno. Tento popis stěžovatel spojil pouze s povšechným tvrzením, že výsledky provedené studie jsou nesmyslné a vychází z nesprávných a zkreslených údajů, bez inventury stávajícího stavu. Nijak se tedy věcně

pokračování

nevymezil proti odborným vyjádřením, která hodnotí vliv záměru právě z hlediska šíření vibrací a která rovněž ozřejmují, proč jsou obavy žalobců liché. Nedal tak prostor městskému soudu, aby se zabýval touto otázkou podrobněji než jen odkazem na zpracované odborné podklady a konstatováním jejich závěrů.

Riziko bludných proudů

[33] I zde stěžovatel městskému soudu primárně vytýká nesrozumitelnost pro vnitřní rozpor jeho závěrů. Ten podle něj spočívá v tom, že městský soud jednak tvrdí, že stavba je chráněna před bludnými proudy, a zároveň stěžovateli vytkl, že jejich existence v území nebyla dostatečně prokázána. Pokud by riziko bludných proudů nehrozilo, není zřejmé, proč by proti nim měla být stavba chráněna. Stěžovatel však nesprávně interpretuje závěry městského soudu. Ten netvrdil, že by jejich existence nebyla prokázána. V bodě 124 napadeného rozsudku uvedl, že „*při správném zhotovení budou objekty chráněny před účinky bludných proudů a samy nemohou být jejich aktivními zdroji – nevodivý objekt pole bludných proudů neovlivňuje. Podkladem pro zpracování dokumentace byla Závěrečná zpráva – Měření polí bludných proudů, Bytový park Roztyly, Praha - 4, INSET s.r.o. - Pavel Janek, 08/2010, přičemž v ní navržená opatření jsou reflektována v souhrnné technické zprávě. Žalobci se naproti tomu omezili na nepodložené tvrzení, že zde riziko bludných proudů je.*“ Městský soud tedy nezpochybnil existenci bludných proudů v daném místě. Stěžovateli pouze vytkl, že nedoložil souvislost rizika spojeného s účinky bludných proudů s povolovaným záměrem. Závěr městského soudu netrpí namítaným rozporům a je přezkoumatelný.

[34] Na podstatu argumentace městského soudu pak stěžovatel opět nijak věcně nereaguje. Ten na základě odborného vyjádření RNDr. L. ze dne 29. 8. 2011 a závěrečné zprávy *Měření polí bludných proudů, Bytový park Roztyly, Praha - 4, INSET s.r.o. – P. J., 08/2010*, uzavřel, že povolovaná stavba jakožto nevodivý objekt neovlivňuje pole bludných proudů. Jak již stěžovateli vysvětlil žalovaný ve svém rozhodnutí, znamená to, že nevodivý objekt bludné proudy nevytváří ani neodráží, a nedochází tedy k jakémukoliv zvýšení intenzity stávajícího pole bludných proudů. Stěžovatel setrvává na prostém nesouhlasu a nepodloženém tvrzení, že se budou bludné proudy od povolovaného záměru odrážet. Daná námitka je tak nekvalifikovaná.

Nepřiměřená výška budov

[35] Stěžovatel tvrdí, že městský soud nereagoval na podstatu jeho námitek, aniž by upřesnil, v čem tato podstata podle jeho názoru spočívala. V žalobě totiž v zásadě toliko parafrázoval argumenty, které byly uplatněny již v odvolání. Shodnými výhradami rozporoval zvolené referenční území, k čemuž poukázal na lokální urbanistickou strukturu a judikaturu, a zpochybnil hodnocení konkrétních podlaží jako podzemního a jako ustoupeného. Všemi těmito otázkami se městský soud zabýval v bodech 131 až 137 napadeného rozsudku a dostatečně objasnil svůj pohled na uplatněné argumenty. To, že stěžovateli nepřisvědčil, nezakládá nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Co se týče poznámky stěžovatele, že v žalobě namítal nejen nepřiměřenou výšku jednotlivých objektů záměru, ale též celkový rozsah stavby, ověřil Nejvyšší správní soud v žalobě, že ve vztahu k rozsahu stavby stěžovatel pouze konstatoval obsah své odvolací námítky, aniž by na to navázal jakoukoliv argumentací týkající se právě této otázky. V navazující argumentaci totiž konfrontoval povolovaný záměr pouze z hlediska výškové hladiny staveb, které se nachází

v referenčním území zvoleném správními orgány. Namítal nevhodnost srovnávaných staveb s ohledem na jejich funkci a nedodržení urbanistické struktury sídliště Jižní Město II. Tuto argumentaci městský soud řádně vypořádal a jeho závěry jsou plně přezkoumatelné.

[36] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými ani námitky týkající se nedodržení urbanistické struktury. Neplatí totiž východisko, na němž stěžovatel vystavěl svou argumentaci o konceptu sídliště Jižní Město II, a sice že se výška budov směrem ke Kunratickému lesu snižuje. Od záměru směrem ke Kunratickému lesu se nachází vyšší budovy, než je plánovaná výška záměru, jak ostatně vyplývá již z rozhodnutí žalovaného, viz výčet objektů na str. 14. Také v nejbližším okolí záměru se nachází objekty, které jsou obdobně vysoké (a zcela jistě vyšší než zástavba rodinných domů), a z pohledu stěžovatele stojí na „relevantní“ straně od pozemní komunikace Ryšavého (viz výčet na str. 15 rozhodnutí žalovaného). Existence těchto objektů pak činí irelevantním to, zda je záměr realizován ve stabilizovaném či rozvojovém území. V území, do kterého je situován, se nejedná o objekt vymykající se stávající zástavbě z užší i širší perspektivy. Navíc se o rozvojové území jedná, což stěžovatel ve své argumentaci setrvale pomíjí. Jeho odkaz na rozsudek č. j. 7 As 153/2024-63 je mimoběžný, neboť citovaná pasáž není součástí posouzení věci Nejvyšším správním soudem, nýbrž rekapitulací vyjádření ke kasační stížnosti jednoho z žalobců.

[37] Ve vztahu k hodnocení podlaží jako podzemního a jako ustoupeného vytrhává stěžovatel dílčí úvahy městského soudu z kontextu, a nezpochybňuje tak závěry, které k dané otázce vyslovil. Městský soud totiž ve vztahu k podzemnímu podlaží neustal na citaci § 2 písm. p) bod 1 nařízení č. 10/2016, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy), podle něhož je podzemní podlaží definováno jako *podlaží, které má úroveň převažující části podlahy níže než 0,8 m pod nejvyšším bodem přilehlého upraveného terénu v pásnu širokém 3,0 m po obvodu stavby*. Stejně jako žalovaný zdůraznil, že posuzování se provádí vzhledem k *upravenému* přilehlému terénu a dále provedl vlastní hodnocení plánovaných úprav okolního terénu záměru s výsledkem, že se podle něj nejedná o zásadní změnu terénu a že tato úprava pouze reaguje na místní podmínky (záměr je zasazován do svažitého terénu). Stěžovatel v kasační stížnosti nepřináší jakoukoliv konkurenční argumentaci vůči právě tomuto věcnému posouzení dané otázky městským soudem. Totéž platí o kasační námitce týkající se ustoupeného podlaží. Zde stěžovatel rozporuje pouze poznámku městského soudu, že nespecifikoval, jak by případná nepravdivost daného údaje zasahovala do jeho práv. Již však ponechává stranou to, že městský soud shledal tuto námitku nedůvodnou poté, co ověřil, že dané podlaží je skutečně podle projektové dokumentace ustoupené, a to ve formě terasy [viz § 2 písm. p) bod. 3 ve spojení s § 27 odst. 2 písm. b) pražských stavebních předpisů a odůvodnění těchto ustanovení]. Toto je stěžejní závěr městského soudu, proti němuž stěžovatel v kasační stížnosti nikterak nebrojí.

Ochrana zvláště chráněných druhů živočichů

[38] Také tento okruh kasačních námitek se poněkud míjí se závěry, k nimž dospěl městský soud. Ten se zcela správně zabýval tím, zda doložené odborné podklady dokládají výskyt ZCHDŽ v dané lokalitě či nikoliv. Je tak irelevantní polemika stěžovatele o tom, zda se současně jedná o biotop daného živočicha. Podstatné je, zda se mu podařilo zpochybnit závěr, s nímž se ztotožnil i městský soud, a sice, že podle odborných podkladů nemusel

pokračování

stavebník žádat o povolení výjimky ze zákazů u zvláště chráněných druhů živočichů, neboť se v zájmovém území nevyskytují, resp. nelze škodlivě zasáhnout do jejich přirozeného vývoje.

[39] Stěžovatel v této souvislosti v kasační stížnosti poukazuje na zoologický průzkum Mgr. V. v letech 2017 až 2021 a ohrazuje se proti tomu, že by byl zastaralý. Nereaguje tak na závěr městského soudu, který irelevanci daného průzkumu nepřisuzoval jeho neaktuálnosti, nýbrž tomu, že se nezabývá územím dotčeným záměrem. Kasační námitka je tedy nekvalifikovaná, neboť nebíjí proti důvodu, pro který podle městského soudu nelze z daného průzkumu vycházet. Jako rovněž nekvalifikovanou vyhodnotil Nejvyšší správní soud související námitku, v níž stěžovatel vyslovil prostý nesouhlas s posouzením městského soudu, že znalecký posudek RNDr. V. trpí zásadními vadami metodologického postupu a obsahu posudku. Mimo jiné proto, že *„neobsahuje vlastní biologický průzkum provedený znalcem, chybí odůvodnění (interpretace výsledků a kontrola postupů) v rozsahu umožňujícím přezkoumatelnost posudku. Není seznatelné, jaké území bylo v rámci zpracování posudku zkoumáno, jak bylo toto území velké, jak splňuje biotopové nároky jednotlivých druhů ve vztahu k jejich biologii a etologii a jaké podklady a proč byly pro zpracování posudku použity.“* Tyto nedostatky nelze překlenout poukazem na zoologický průzkum Mgr. V., který se ani nezabýval zájmovým územím. Jinou oponentní argumentaci krom prostého nesouhlasu přitom stěžovatel nenabízí.

[40] Poukazuje-li pak stěžovatel na to, že podle biologického průzkumu doc. F. ze dne 26. 7. 2021 se v daném místě nachází několik ZCHDŽ, nelze než mu dát za pravdu. V příslušné zprávě je skutečně uvedeno, že na dotčené ploše byl zastižen netopýr večerní, netopýr rezavý, netopýr hvízdavý a netopýr nejmenší, avšak s tím, že *„všechny čtyři druhy jsou vázané na strom/ stromové dutiny; na lokalitě byly zajištěna přítomnost jen na přeletu (přeletech); není nutné přijímat žádná opatření.“* Obdobně byla zjištěna přítomnost čmeláka zemního a čmeláka skalního, k nimž však zpráva dodává, že se jedná o *„dva druhy s velkou radiací a s vazbou na různé/ všemožné biotopy – v městském prostředí např. na zahrady, parky a křovinaté stráně, podléhající sezónní dynamice a změnám v biotopu (...) je tedy předpoklad, že se v případě potřeby změní svá stanoviště a po vynucených úpravách terénu a dokončení stavby se opět na příhodná místa vrátí. (...) Plánovaná činnost neovlivní udržení příznivého stavu zjištěných druhů z hlediska ochrany a nedojde k porušení zákazů stanovených zákonem.“* A konečně se ve zprávě hovoří také o výskytu rorýse obecného, avšak *„pouze při přeletech, kdy loví aeroplankton; na hodnocené ploše nejsou pro tento druh žádné hnízdní možnosti. Doporučuji na nejvyšších budovách k podpoře hnízdění rorýsů na lokalitě vybudovat standardní hnízdní budky. Plánovaná činnost při splnění navrženého opatření neovlivní udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany.“* Toto odborné hodnocení nemůže zpochybnit pouhé tvrzení stěžovatele, že doc. F. přítomnost ZCHDŽ bagatelizuje, zvláště pak při vědomí, že se aktuálně na zájmovém území nachází staveniště.

[41] Co se týče srovnávání zájmové lokality se sousedními záměry, nelze než uzavřít, že závěry řádně nezpochybněného biologického průzkumu nelze dost dobře kvalifikovaně zvrátit odborně nepotvrzenou hypotézou o shodnosti obou lokalit z hlediska výskytu ZCHDŽ.

[42] Stěžovatel svou polemiku s odbornými závěry Mgr. B. vystavěl především na tom, že doložil negativní ovlivnění hydrogeologických podmínek v důsledku stavební činnosti započaté na záměru *Bytový park Roztyly I*, tedy negativní vliv stavební činnosti na současnou zástavbu. Podle stěžovatele předložené fotografie poškození jednotlivých nemovitostí dokládají sedání terénu, které časově koreluje se začátkem stavební činnosti v lokalitě.

[43] Stěžovatel však zcela rezignuje na prokázání příčinné souvislosti mezi poškozením nemovitostí a stavební činností, která probíhá na záměru *Bytový park Roztyly I*. Poškození totiž automaticky spojuje s realizací stavební činnosti. I kdyby však bylo pravdou, že se poškození začalo objevovat teprve v době, kdy začala stavební činnost, neznamená to automaticky, že je stavební činnost způsobila. Korelace totiž nedokazuje kauzalitu. Navíc nelze odhlédnout od toho, že stěžovatel neprokázal ani onu časovou korelaci. Tu totiž dovozuje pouze z toho, že v posouzení prof. P. z roku 2011 nebyla zmínka o poruchách na stávající zástavbě, což by se jistě stalo, pokud by tehdy existovaly historické poruchy na stávající zástavbě. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s žalovaným a městským soudem, že zjišťování poruch na stávajících nemovitostech nebylo předmětem posouzení prof. P. Z ničeho neplyne, že by se ve svém geotechnickém posouzení možných vlivů výstavby na inženýrskogeologické a hydrogeologické poměry území ze dne 27. 6. 2011 měl v jakékoli části podrobněji zabývat stavem původní zástavby, a případně dokumentovat její poškození. Předmětem jeho posouzení byly přírodní poměry území, jejich přeměny a rozbor inženýrskogeologických a hydrogeologických poměrů. Mimo jiné pak prof. P. dospívá k závěru, že: „hydrogeologické poměry jsou zejména výstavbou metra rozděleny do dvou rajónů. I kdyby tedy byly novou výstavbou nějak ovlivněny, týkalo by se to jen rajónu jižně od metra [umístění záměru, pozn. soudu]. Rajónu severně od metra [stávající zástavba, pozn. soudu] se to nijak nemůže dotknout [...] Z rozboru vyplývá, že uvažovaná výstavba nemůže způsobit změny v horninovém prostředí, které by mohly jakkoliv ovlivnit dosavadní okolní zástavbu.“ Tyto závěry zjevně nepotvrzují domněnku stěžovatele, že by výstavba měla negativně ovlivňovat terénové poměry na druhé straně tubusu metra, které mají podle stěžovatele působit poškození stávající zástavby.

[44] Lichá je taktéž polemika stěžovatele ohledně odbornosti Mgr. B. Ten posuzoval vliv plánované stavby na stávající inženýrskogeologické a hydrogeologické poměry území mimo vlastní pozemek stavby. Lze proto souhlasit s městským soudem, že pro účely tohoto posouzení nemusel disponovat odborností v oboru stavebnictví. Teprve pokud by toto zkoumání ukázalo, že stavba způsobí signifikantní vlivy z hlediska hydrogeologického, bylo by namístě přibrat znalce z oboru stavebnictví, který by posoudil dopad těchto vlivů na stávající zástavbu. Mgr. B. však dospěl k závěru, že může dojít k mírnému snížení hladiny podzemní vody vlivem snížení infiltrace do podloží způsobené výstavbou pouze na pozemku dotčeném stavbou a jen v oblasti jižně od tubusů metra, přičemž tyto lokální vlivy nebudou zasahovat mimo území jižně od tubusů metra. Za situace, kdy znalec s příslušnou odborností vyloučí na základě svých znalostí možnost změn hydrogeologické povahy v území stávající zástavbou, logicky na původní zástavbě nemůže dojít ani ke změnám z důvodu hydrogeologických změn a ze stavebního hlediska není co posuzovat.

[45] Co se týče znaleckého posudku Ing. H., odmítl jej městský soud nejen proto, že vycházel ze znaleckého posudku žalobce a), a nelze jej tak považovat za nezávislý názor na věc, ale také proto, že „je velmi obecný a blíže se problematikou hydrogeologie území nezabývá (a ani nemůže, neboť Ing. H. není znalcem v tomto oboru).“ Proti tomuto posouzení stěžovatel

pokračování

uvádí pouze to, že u Mgr. B. se odbornost neřešila, zatímco u Ing. H. se řeší. Absence odbornosti z oboru hydrogeologie je však v případě odborného posouzení vlivu záměru na hydrogeologické poměry území poměrně zásadním deficitem, který je v posuzované věci umocněn tím, že se daný znalec opírá o odborné závěry osoby, která ohrozila nestrannost územního řízení. Důvody, pro které dal městský soud přednost znaleckému posudku Mgr. B., jsou logické a přesvědčivé.

[46] Kasační námitka týkající se požadavku stěžovatele na pasportizaci staveb se opět zcela míjí s podstatou argumentace městského soudu a je nekvalifikovaná. Cílí totiž pouze na poznámku městského soudu, že nikomu není bráněno v tom, aby provedl pasportizaci na vlastní náklady. Městský soud však neodmítl nutnost pasportizace s tím, aby si ji vlastníci provedli na vlastní náklady, ale primárně proto, že tento požadavek nemá oporu v právních předpisech, je neuchopitelný a pasportizace některých staveb provedená stavebníkem nezachycuje žádné škody.

[47] Městský soud se nemohl dopustit ani tvrzené vady řízení, neboť stěžovatel v žalobě neuplatnil důkazní návrhy, jejichž neprovedení městskému soudu vytýká. Jednalo se o důkazní návrhy jiných účastníků řízení, s nimiž se městský soud vypořádal. Ve světle kasační argumentace pak nelze nic vytknout jeho závěru, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně na základě řádně odůvodněného a přezkoumatelného znaleckého posudku Mgr. B., podepřeného odbornými závěry RNDr. S. a prof. P.

Parkovací stání

[48] Stěžovatel opakuje svou námitku, že stavba nedisponuje dostatečným počtem parkovacích míst, neboť investor může *ex post* přistoupit účelově ke změně velikosti bytových jednotek. Ani v kasační stížnosti však nereaguje na vysvětlení městského soudu (a předtím správních orgánů), že minimální počet (vázaných a návštěvnických) parkovacích stání je v souladu s § 32 pražských stavebních předpisů a přílohou č. 2 tohoto nařízení určen podle HPP, účelu užívání stavby a polohy stavby na území hl. m. Prahy. Účelovým rozvržením bytů tak nelze ovlivnit počet parkovacích míst. I tato námitka je proto nekvalifikovaná.

[49] Nejvyšší správní soud je s městským soudem zajedno v tom, že splňuje-li záměr požadavek na minimální počet (vázaných a návštěvnických) parkovacích stání (viz § 32 odst. 2, 3 a přílohu č. 2 pražských stavebních předpisů), nelze po stavebníku požadovat navýšení parkovací kapacity. Stěžovatel se domáhá výhodnějšího stavu v zájmu sousedů s poukazem na požadavek, aby provoz stavby neobtěžoval okolí nad přípustnou míru a neohrožoval bezpečnost a plynulost provozu. Pomíjí však, že právě tento požadavek se promítá do nastavení limitů v obecně závazném nařízení (viz odůvodnění k § 32 pražských stavebních předpisů). Stěžovatel přitom považuje stanovený minimální počet parkovacích míst za nedostatečný pouze na základě svého *přesvědčení*, bez opory v jakýchkoliv věcných argumentech či konfrontace stanoveného ukazatele. Současně také odhlíží od podstaty požadavku, na nějž poukazuje. Tím není dosažení stavu *ideálního*, kdy bude počet parkovacích míst řešit veškeré negativní dopady spojené s parkováním v dané lokalitě, nýbrž toliko dosažení *přiměřenosti*. Nutno dodat, že návrh stanovuje 19 parkovacích stání nad stanovený limit.

[50] Městský soud rovněž nepřehlédl vazbu mezi počtem parkovacích stání a vypočtenou HPP. V odst. 144 napadeného rozsudku výslovně uvedl, že: „*Počet parkovacích míst se určuje podle účelu užívání stavby, HPP a polohy stavby na území hl. m. Prahy.*“ Správností výpočtu HPP se pak zabýval v bodech 128 a 129 napadeného rozsudku. Je to naopak stěžovatel, kdo tuto vazbu pomíjí a opakovaně spojuje počet parkovacích stání s navrhovaným počtem a velikostí bytů, bez opory ve stavebních předpisech (viz výše).

[51] Poprvé až v kasační stížnosti pak stěžovatel v tomto kontextu namítá, že podle dopravní studie Jižní město II nemají uliční profily komunikací Komárkova a Hněvkovského dostatečnou šířku vozovky pro průjezd vozidel IZS díky zahlcené kapacitě dopravy v klidu. Jelikož stěžovateli nic nebránilo, aby tuto námitku uplatnil již v žalobě, je nyní nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

Zásah do pohody bydlení

[52] K této části Nejvyšší správní soud předesílá, že neshledal namítanou nepřezkoumatelnost závěrů městského soudu pro nedostatek důvodů. Stěžovatel se ostatně sám ve velké míře omezuje na obecné „glosování“ závěrů městského soudu, aniž by objasnil, v čem by měly být nedostatečné.

[53] K problematice pohody bydlení Nejvyšší správní soud předesílá, že „*normy o obecných technických požadavcích na výstavbu svým obsahem odrážejí požadavky na pohodu bydlení, osvětlení i oslunění. Jsou-li tyto normy dodrženy a je prokázán soulad s veřejným zájmem (spočítávající především v jejich aplikaci, jak shora uvedeno), nelze úspěšně namítat, že pohoda bydlení, osvětlení a oslunění nemovitostí, potenciálně předmětnou stavbou dotčených, jsou nedostatečné*“ (rozsudek ze dne 22. 11. 2007, č. j. 9 As 5/2007-76).

[54] Nezpochybňuje-li tedy stěžovatel výsledky provedených studií denního osvětlení, podle jejichž závěrů nedojde k žádnému ovlivnění proslunění potenciálně nejvíce exponovaných staveb tří rodinných domů v ulici Komárkova a jejich pozemků ani v kumulaci s plánovaným sousedním záměrem *Zdravotnické zařízení*, je zcela mimoběžná jeho úvaha, že ani dodržení odstupových úhlů nemůže zcela zaručit, že okolní zástavba nebude zasažena (zastíněním). Pokud nedojde k ovlivnění u staveb, u nichž byl tento potenciál nejvyšší, tím méně může být negativně zasažena nemovitost stěžovatele nacházející se 90 metrů od záměru. Nejvyšší správní soud se nehodlá zabývat takovou zjevně demagogickou polemikou.

[55] Stejně jako v případě parkovacích stání stěžovatel nevyjadřuje nic více než přesvědčení o tom, že dojde k nepřiměřenému nárůstu dopravní zátěže. Odvolává se přitom na charakter lokality a kapacitu komunikací. Záměr je však umisťován v souladu s územním plánem, v rozvojovém území a s bezprostředním napojením na dopravní „tepnu“ Ryšavého. Podle provedených studií nedojde k žádnému zásadnímu imisnímu zatížení území, a to ani ve spojení se sousedními záměry. Všechny rozhodné hodnoty zůstávají naopak s výraznou rezervou pod stanovenými imisními limity. Obavy stěžovatele z budoucího nepřiměřeného dopravního zatížení jsou tedy nepodložené. K požadavku na dodržení charakteru lokality pak Nejvyšší správní soud připomíná svou judikaturu, podle níž vlastníci stávajících nemovitostí nemají garantované právo na neměnné poměry v území (rozsudky ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 37/2015-46, č. 3322/2016 Sb. NSS, ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010-145, ze dne 25. 1. 2018, č. j. 2 As 196/2016-133, ze dne 20. 2. 2019, č. j.

pokračování

9 As 230/2017-90, či ze dne 9. 8. 2022, č. j. 9 As 135/2020-127). Je zřejmé, že stávající obyvatelé Prahy musí počítat s tím, že se velkoměstská aglomerace rozvíjí, proměňuje a zahušťuje; právo neslouží k zakonzervování existující zástavby, ale k ochraně před nepřiměřenými, excesivní zásahy, které odporují regulaci území. Pouhý nesouhlas s rozvojem města jako takovým ochrany nepoživá.

[56] Nejvyšší správní soud dále neshledává namítaný rozpor v postupu městského soudu, který měl v souvislosti s kácením dřevin zohlednit, že na řešeném území již byla vegetace odstraněna v rámci realizace *Bytového parku Roztyly I*, zatímco v případě ochrany ZCHDŽ rozlišoval mezi jednotlivými záměry. Dovozený rozpor je ryze umělý. Městský soud se v obou případech zabýval stejným územím a tím, zda se na něm **skutečně** vyskytují konkrétní živočichové či rostliny. Jejich ochrana je totiž konkrétním, nikoliv abstraktním cílem. Ochrana dřevin, které se již na místě nenachází, je zcela absurdní. Stěžovatelem odkazovaný rozsudek pak není přílehlavý, neboť se vyjadřuje k situaci, kdy k úbytku zeleně docházelo právě na pozemku umísťované stavby, tedy se jednalo o zcela jinou skutkovou situaci.

[57] Stěžovatelův požadavek na zjištění míry tepelného ostrova a posouzení jeho dopadů byl splněn. Městský soud konstatoval vznik tepelného ostrova, avšak současně poukázal na konkrétní pasáže rozhodnutí žalovaného, z nichž plyne, že se jedná o tepelný ostrov přiměřený místním poměrům. Konkrétně na to, že byl dodržen koeficient zeleně, stavba splňuje obecné požadavky na výstavbu a nemá žádnou vlastnost, která by implikovala vznik tepelného ostrova, jenž by se vymykal obvyklým poměrům nastaveným v souvislosti se zástavbou podobného typu, využití a kapacity. Zmínil i dostatečné odstupové vzdálenosti od sousedních staveb. Stěžovateli se tak dostalo odpovědi na jeho požadavek, kterou nijak kvalifikovaně nezpochybňuje, což činí jeho námitku nekvalifikovanou.

[58] Zcela obecná je též jeho námitka týkající se imisí. Městský soud se jednotlivými typy imisí zabýval (hluk, vibrace, zastínění a další). Stěžovatel většinou bez dalšího tvrdil, že nastanou imise nepřiměřené poměrům, což žalovaný či městský soud vyvrátili poukazem na konkrétní odborné podklady, které se jednotlivými typy imisí zabývaly. Pokud chtěl stěžovatel podrobnější rozbor jednotlivých imisí, měl k tomu doplnit svou argumentaci a přiložit relevantní oponentní podklady, nikoliv toliko obecně poukazovat na riziko vzniku imisí.

[59] Co se týče poukazu na to, že měření hlukové zátěže lokality z dopravy probíhalo v době epidemiologických opatření, nabízí stěžovatel opět jen prostý nesouhlas s vysvětlením městského soudu, že dané měření sloužilo pouze jako *ověření* výpočtového modelu za situace, kdy podkladové intenzity dopravy byly z doby před pandemií. Nijak nereaguje na argument městského soudu, že společenská situace (a s tím spojená intenzita dopravy) se v době pandemie v čase silně proměňovala, tedy v rozhodnou dobu 21. a 22. 4. 2021 mohla v zásadě odpovídat obvyklému stavu. Především však nerozporuje samotné výsledky dopravního měření, které jsou pro vlastní závěry stran hlukové zátěže stěžejní. Stěžovatel taktéž nezdůvodňuje, proč by do akustické studie mělo být zahrnuto více bodů pro měření hlukové zátěže za situace, kdy pro zpracování studie byly vytipovány nejvíce ovlivněné stavby v okolí záměru. Poukaz na rozsáhlost záměru sám o sobě nemůže obstát, neboť nijak nekonzultuje výběr měřících míst. Stěžovatel ani nezmiňuje žádné místo, které

mělo zůstat opomenuto. Městský soud zde není od toho, aby suploval jeho aktivitu a dohledával skutečnosti na podporu zcela obecné žalobní argumentace.

[60] V rámci námitky týkající se požadavku na použití hygienických limitů pro hluk z dopravy na komunikacích III. třídy pro výpočtové body u rodinných domů v ul. Komárkova a Hněvkovská stěžovatel v žalobě toliko popsal, co požadoval ve správním řízení (namítal, že byly použity vyšší hygienické limity pro hlavní komunikace, ačkoliv hluk z nich bude cloněn novou zástavbou a bude naopak přítomen hluk z dopravy po areálových komunikacích a nové obslužné komunikaci, pročť by mělo dojít k porovnání hlukové zátěže s hygienickými limity pro komunikaci III. třídy). Nijak již však nereagoval na vysvětlení žalovaného na str. 33 rozhodnutí, že hygienické limity v akustické studii jsou správně stanoveny „*dle převažujícího příspěvku od dané třídy komunikace*“, tedy že hygienický limit hluku se neurčuje podle nejpřísnější možné kategorie, ale podle toho typu komunikace, který v daném místě hlukově převažuje a zásadně ovlivňuje výslednou hladinu hluku. Proti závěru, že dominantním (akusticky převažujícím) zdrojem hluku zůstává v daném případě hlavní komunikace, stěžovatel v žalobě nevzněl žádnou oponentní argumentaci („*je důvodné se domnívat*“). Jeho námitka tak nemohla být úspěšná, což městský soud konstatoval s dodatkem, že akustická studie tezi žalobců o clonícím efektu záměru vůči dotčeným rodinným domům nepotvrzuje. Nedostatky žaloby pak nelze dohánět v kasační stížnosti.

[61] Závěr městského soudu, že nedochází ke zhoršení akustické situace z dopravy oproti stavu bez realizace záměru, pak není v rozporu s obsahem spisu. V části 6. 4 akustické studie „*Posouzení vlivu záměru Bytový park Roztyly II. na stávající zástavbu*“, je uveden výhled pro rok 2026 bez záměru (V0) a se záměrem (V1). Z tam uvedené tabulky vyplývá, že v řadě případů bude hladina hluku nižší, dojde-li k realizaci záměru. Hovoří-li studie o tom, že v některých případech dojde k minimálnímu zhoršení akustické situace (v řádu nízkých desetin dB), není toho zhoršení v žádném ze zahrnutých případů spojeno s překročením hygienických limitů a současně se jedná o místa, kde by došlo k většímu překročení hygienických limitů bez realizace záměru (až o 1,8 dB).

[62] Nejvyšší správní soud pak zcela nerozumí vysvětlení stěžovatele, že měření hluku a vibrací metra i pro venkovní chráněný prostor okolní zástavby požadoval proto, že hluk způsobený provozem metra zasáhne i povolovanou stavbu, konkrétně bytové jednotky s nuceným větráním. Chybí zde totiž souvislost mezi danou námitkou a veřejnými subjektivními právy stěžovatele. Nejvyšší správní soud přitom již například v rozsudku ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 12/2013-30, uvedl, že „*řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu a navazující řízení o kasační stížnosti nejsou koncipovány jako actio popularis. Žalobce, resp. stěžovatel je oprávněn se dovolávat pouze nezákonnosti, která nastala v jeho právní sféře. Není oprávněn osobovat si námitky vyplývající z práv třetích osob*“ (obdobně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 2 As 50/2007-101). Vzhledem k tomu, že ke zkrácení stěžovatelových práv v tomto kontextu nedochází a práva jiných osob stěžovatel uplatňovat nemůže, shledal Nejvyšší správní soud tuto námitku nedůvodnou.

Zásah do krajinného rázu

[63] Nejvyšší správní soud připomíná svou ustálenou judikaturu, podle níž „*krajinný ráz představuje specifický institut územní ochrany životního prostředí, kterým se rozumí zejména*

pokračování

přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti. Zásahy do krajinného rázu, zejména umísťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině (§ 12 odst. 1 ZOPK). Při posuzování, zda dojde ke snížení či změnám krajinného rázu, je nutné vedle sebe hodnotit stav, pro nějž se určitá krajina či její část stala jedinečnou (ať z hlediska přírodního, historického, architektonického, či jiného), a stav, jak bude vypadat například po umístění stavby (srov. § 12 In: VOMÁČKA, V. a kol. Zákon o ochraně přírody a krajiny, 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018). Pojem ‚zásah do krajinného rázu‘ se přitom ani při sebevěšší snaze ‚nedá jednoduše objektivizovat pomocí matematických či fyzikálních veličin, a proto vždy bude, alespoň do určité míry, subjektivním skutkovým hodnocením‘“ (rozsudek ze dne 13. 8. 2025, č. j. 22 As 64/2025-179). Podstatné pak je, že „krajinný ráz musí být s ohledem na jedinečnost dané lokality posuzován v každém jednotlivém případě přísně individuálně.“ (rozsudky ze dne 26. 5. 2022, č. j. 10 As 316/2021-39, a ze dne 3. 2. 2016, č. j. 3 As 86/2014-49).

[64] V posuzované věci lze stěžovateli přisvědčit toliko v tom, že existenci krajiny nelze *a priori* vyloučit ani ve vysoce urbanizovaném prostředí, jakým Praha Chodov bezesporu je (rozsudek č. j. 22 As 64/2025-179). Žalobci namítali zásah do krajinného rázu především s ohledem na blízkost Kunratického lesa, který je významným krajinným prvkem a vyslovili obavu, že záměr znehodnotí plynulý přechod pozvolně klesající zástavby sídliště na sever k lesu. Podle popisu území se ovšem mezi řešenou lokalitou a Kunratickým lesem nachází nejen komunikace s valy a opěrnými stěnami, ale především vysoce urbanizované území s další řadou výškových domů. Pojmově tak nepřichází zásah do *krajinného rázu* ve smyslu narušení existence přírodní, kulturní či historické charakteristiky v úvahu. Nelze vyloučit, že v území byl původně zamýšlen koncept plynulého přechodu pozvolně klesající zástavby sídliště směrem k lesu. Realita je však odlišná, a to právě díky navazující zástavbě vysokopodlažními panelovými domy (typická podlažnost v této lokalitě činí 8 podlaží) právě severním směrem, navíc do svahu čili opticky ještě výraznějšími stavbami. Nelze než souhlasit s žalovaným, že záměr je umísťován do aktuálně nezastavěné části čistě městské lokality s modernistickou strukturou osídlení, jejíž převládající funkce využití je obytná. Takto ostatně uvažoval i městský soud, který se zdaleka neomezil jen na srovnání s bytovým domem *Ovčárna*.

[65] Toto srovnání přitom ani podle Nejvyššího správního soudu neobstojí. Městský soud obě lokality zcela správně odlišil poukazem na přítomnost dvouproudové komunikace Ryšavého, která je vedena v zářezu s valy a opěrnými stěnami, na vyšší vzdálenost od Kunratického lesa, na jinou povahu území, a především na výše popsanou vysokou urbanizovanost. Stěžovatel se pak v kasační stížnosti *de facto* omezuje na pouze jeden z uvedených prvků. Tvrdí, že dvouproudová komunikace nemůže být považována za předěl území. Zcela mimoběžně však tento argument staví na tom, jak je záměr viditelný *od* Kunratického lesa. Pohled *od* Kunratického lesa je však zcela irrelevantní za situace, kdy právě on má podle stěžovatele tvořit onen hodnotný pohledový krajinný prvek. Navíc stěžovatel pomíjí celou řadu argumentů, které postačí k závěru, že realizaci projednávaného záměru nemůže být zasaženo do krajinného rázu z důvodu jeho neexistence. K jiným krajinným prvkům, které stěžovatel zmiňuje v kasační stížnosti, se Nejvyšší správní soud nebude vyjadřovat, neboť je stěžovatel neučinil předmětem posouzení městského soudu (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Nakládání s dešťovými vodami, čerpání podzemní vody, retenční nádrž

[66] Městský soud rovněž nijak nepochybil, pokud uvedl, že podle právní úpravy není povolení stavby retenční nádrže jakožto vodního díla podmíněno současným vydáním povolení čerpat vodu. Takovým povolením je podmíněno teprve samotné čerpání vody, nikoliv výstavba vodního díla. Stavebník nemá povinnost zajistit si povolení k nakládání s vodami předem. Tomuto závěru nemá Nejvyšší správní soud co vytknout. Stěžovatel s ním nesouhlasí, neboť podle něj lze čerpání vody velmi pravděpodobně očekávat. Tím však závěr městského soudu nijak nezpochybnuje. Očekávání zjevně nemůže být naplněno předtím, než bude stavba, o jejíž povolení se právě jedná, dokončena.

[67] Nedůvodná je také námitka stěžovatele, že vzhledem k nárůstu zastavěných a zpevněných ploch dojde k omezení zasakování dešťové vody, což bude mít zásadní vliv na hydrogeologické podmínky v lokalitě, která je závislá na podzemní vodě. V již zmiňovaném posudku týkajícím se právě hydrogeologických podmínek shledal Mgr. B. navrhované řešení, kdy je retenčně vsakovací průběh srážkových vod dopadajících na zpevněné plochy umístěn v oblasti tubusů metra, jako vhodné. Současně vyloučil vliv plánované výstavby na stávající objekty ležící severně od tunelů metra, neboť se jedná o jiný hydrogeologický celek. K prakticky totožným závěrům dospívá také hydrogeologické posouzení K+K Průzkum s. r. o. ze dne 28. 2. 2022. Ve světle odborných závěrů nemohou být důvodné nepodložené obavy stěžovatele z negativního vlivu záměru na statiku domů v blízkém okolí. Na tom nic nemění souhlasné závazné stanovisko drážního správního úřadu ze dne 27. 8. 2021, neboť ten nevyslovil, že by záměr mohl „ohrozit statiku domů nacházejících se v blízkosti záměru“. Podmínka č. 8, která byla posléze přesunuta do samostatné části s názvem „Upozornění“ se týká právě a pouze posuzovaného záměru: „*upozorňujeme, že vlivem změn hydrogeologických poměrů (vysychání nebo zvodnění podloží) pod objektem a dalších faktorů působících na základy navrhovaného objektu může až s odstupem času (roky) docházet k dočasným nebo trvalým stavům, které třeba neovlivní statiku domu, ale mohou se podílet na zvýšeném přenosu hluku a vibrací ze zařízení a provozu metra do interiérů navrhovaného objektu. Tento jev není vždy odhalen geologickými průzkumy před realizací stavby ani měřeními normových hodnot hluku a vibrací při kolaudaci stavby. Nelze uvažovat s následnými technickými a technologickými úpravami zařízení a provozu metra.*“

Podhodnocení výhledového dopravního zatížení dotčených komunikací

[68] Nejvyšší správní soud předně nemůže přisvědčit stěžovateli, že DIP měly kalkulovat se zpožděním realizace blízké dopravní stavby (v tomto případě SOKP 511). Jak správně uvedl městský soud, DIP musí vycházet ze stavu, který lze v okamžiku jejich zpracování důvodně předpokládat v posuzovaném časovém horizontu. Pokud v době zpracování DIP (květen 2021) plynulo z tehdy dostupných podkladů, že SOKP 511 má být realizována v roce 2026, pak musely brát DIP v potaz právě toto datum, nikoliv libovolně spekulovat s jakýmkoliv pozdějším datem, protože se podle stěžovatele takový typ stavby může zpozdít. Takový přístup by byl zcela nahodilý a neuchopitelný. To, že se jedná o komplikovanou a náročnou stavbu, je nepochybně známo již při přípravě příslušné dokumentace a stanovení časového harmonogramu její realizace. Jen na tomto důvodu tedy nelze založit odchýlení se od příslušných odborných podkladů.

[69] Pokud pak stěžovatel namítá, že DIP nehodnotily veškeré záměry (konkrétně parkovací domy Krejnická a Gregorova), opět ignoruje argumentaci městského soudu. Ten

pokračování

k oběma parkovacím domům jasně uvedl, že jsou irelevantní, neboť jejich cílem je zlepšení dopravy v klidu, a jejich realizace tak nemá zásadní dopad na intenzitu dopravy na hlavní síti komunikací v okolí povolované stavby, nadto je termín jejich realizace nejasný. Městský soud tedy vysvětlil, proč nebyly započítány právě tyto záměry, na které stěžovatel v kasační stížnosti opět pouze poukazuje. Až v kasační stížnosti pak stěžovatel poprvé uvádí, že v polovině roku 2024 byla podána žádost o povolení významného stavebního záměru v lokalitě – přestavby obchodního centra Chrupa na Rezidenci Michelský les. Tuto skutečnost však mohl uvést již v řízení o žalobě, a neučinil tak. Nejvyšší správní soud se jí proto nemůže zabývat (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[70] Stěžovatel dále namítá, že dopravní situace v lokalitě měla být posuzována nejen ve vztahu k napojení ulic Komárkova a Ryšavého, ale i k napojení ulic Ryšavého, Hrdličkova a Augustinova. K tomu odkazuje na dopravní studii Jižní město II (dále jen „dopravní studie“) a rozhodnutí městského soudu ve věci bytového domu *Ovčárna*.

[71] Nejvyšší správní soud se však ztotožňuje s městským soudem, že dopravní studie není podkladem, který by relevantně zpochybňoval správnost DIP. Ty jasně hodnotí „*dopad záměru na kapacitu komunikační sítě v nejbližším okolí, kde lze předpokládat větší dopad dopravy generované areálem. Podrobná kapacitní posouzení jsou uvedena v příloze č. 8 – kapacitní posouzení.*“ Tímto není napojení ulic Ryšavého a Hrdličkova, které dopravní studie identifikuje jako problematické, ale ulic Komárkova a Ryšavého, kudy se povolovaná stavba napojuje a které je podle dopravní studie ve výhledu pro rok 2030 kapacitně vyhovující (STAV A i STAV B). Krom toho stěžovatel závěry dopravní studie zveličuje. Křižovatka ulic Ryšavého a Hrdličkova totiž ve výhledu k roku 2030 nebude vyhovovat z hlediska kapacity na vjezd z ulice Ryšavého pouze v tzv. STAVU „C – rok 2030 (nezahrnuje žádné nové páteřní dopravní stavby včetně nového obousměrného propojení ulic Ryšavého – Gregorova)“ s tím, že rezerva kapacity je překročena o 5 vozidel/h. Sama studie uvádí, že se jedná o malé překročení, přičemž k jeho vyřešení by postačoval bypass z ulice Ryšavého do ulice Augustinova. U STAVU B, který pro rok 2030 zahrnuje nadřazenou komunikační síť včetně uvažovaných propojek místních komunikací a nový stavební stav vybraných křižovatek, k překročení kapacity u této křižovatky nedojde. A totéž platí pro STAV A, který řeší stávající stavební stav křižovatek (k roku 2022). Z dopravní studie v tomto ohledu vyplývá významný rozdíl oproti křižovatkám relevantním pro bytový dům *Ovčárna*, jejichž problematičnost byla mnohem vyšší. Zároveň se situací na křižovatce ulic Ryšavého a Hrdličkova zabírají taktéž DIP, a to v části 8.3. Ty dospívají k závěru, že rezerva kapacity křižovatky je na úrovni 100 vozidel/h (50 %), resp. 64 vozidel/h (30 %), na ulicích Hrdličkova, resp. Augustinova. Uzavírají, že „*rezerva kapacity je tedy dostatečná a doba zdržení v křižovatce přijatelná, a to i po realizaci známých záměrů v území.*“ Především pak dodávají, že „*ve výhledu roku 2026 má být dokončen další úsek Pražského okruhu (PO 511), který zajistí uvolnění kapacity (...) a tím i pokles intenzity na trase ul. Ryšavého. (...) Situace se tedy v tomto výhledu zlepší.*“

[72] V žalobě stěžovatel rovněž nenamítal, že by se Magistrát hl. m. Prahy, odbor pozemních komunikací a drah, jako nadřízený dotčený orgán, nezabýval námitkami stěžovatele a dalších účastníků řízení proti závaznému stanovisku MČ Praha 11, ÚMČ Praha 11 – úřadu městské části, odporu dopravy, oddělení SSÚ, ze dne 23. 11. 2021, sp. zn. S-MCP11/20/031467. Tuto námitku uvedl až v kasační stížnosti, ačkoliv ji v řízení o žalobě mohl uplatnit. Taková námitka je tak rovněž podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná. Pro

úplnost Nejvyšší správní soud podotýká, že se nejednalo o vadu, kterou by měl městský soud řešit ze zákona (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84).

Způsob organizace výstavby

[73] Nejvyšší správní soud v argumentaci stěžovatele nenachází žádnou validní námitku týkající se problematiky couvání nákladních vozidel v průběhu výstavby záměru. Stěžovatel se toliko pozastavuje nad tím, jak by obousměrný provoz mohl omezit jejich couvání oproti provozu jednosměrnému. Jeho argumentace v tomto ohledu působí až demagogicky. Podstatné totiž je, jak uvedl městský soud, že couvání nákladních automobilů v místě staveniště nelze z manipulačních, resp. provozních důvodů omezovat. Jejich zvukové výstražné signály jsou nezbytným bezpečnostním prvkem a couvání jednoduše nelze zcela vyloučit. To, zda obousměrný provoz omezí couvání v místě staveniště či nikoliv, je zcela irelevantní.

[74] Obdobně absurdně působí argumentace týkající se požadavku na detailnější popis způsobu čištění komunikací ze strany stavebníka. Pro potřeby kontroly této povinnosti stavebníka a jejího vymáhání je zcela dostačující znění čtvrté podmínky v závazném stanovisku silničního správního úřadu ze dne 23. 11. 2021: „*při realizaci výstavby (...) stávající komunikace budou udržovány ve sjízdném stavu a udržovány v čistotě.*“

[75] Totéž lze říci o poslední části této námitky týkající se požadavku stěžovatele, aby stavebník v projektové dokumentaci odhadoval množství jednotlivých druhů odpadu, které při stavební činnosti vzniknou. Stěžovatel ani nezpochybňuje, že žádnou takovou povinnost stavebníkovi právní předpisy neukládají a jen mechanicky opakuje, že „*lze udělat alespoň orientační odhad toho, jaké druhy a množství odpadu vznikne.*“ Jinými slovy připouští, že stavebník sice tuto povinnost nemá, ale udělat by to mohl. Takováto námitka je neuchopitelná.

Dostatečnost kapacity vodovodu

[76] Argumentace stěžovatele týkající se domnělé nedostatečnosti kapacity vodovodu je taktéž zcela absurdní. Stěžovatel sám potvrzuje závěr městského soudu, dle něž vyjádření Pražských vodovodů a kanalizací a. s. a Pražské vodohospodářské společnosti a. s. dokládá, že jsou schopny povolené stavbě dodat dostatečné množství vody. Dodává však, že se vyjádření netýká stávající zástavby, a není tak vyloučeno, že kapacita vodovodu bude nedostatečná pro řešený záměr a stávající zástavbu dohromady. Nejvyšší správní soud nehodlá vejít na takto demagogicky vedenou polemiku, založenou na tom, že vyjádření ke kapacitě vodovodu týkající se povolené stavby neřeší současně jinou než právě povolenou stavbu.

Salámování výstavby

[77] V tomto bodě stěžovatel toliko opakuje svou tezi o tom, že se měl stavební úřad zabývat otázkou tzv. salámování výstavby s ohledem na personální či majetkovou propojenost jednotlivých investorů v dané lokalitě. Zcela tedy ignoruje veškerou argumentaci městského soudu, v níž zdůvodnil, proč rozdělení záměru na etapy neumožnilo stavebníkovi vyhnout se zákonným požadavkům a dosáhnout příznivějšího výsledku. Právě

pokračování

to je však vysvětlením, že k salámování nedošlo. Jelikož se stěžovatel ani nepokouší uvádět, v jakých ohledech se stavebník v důsledku tvrzeného salámování výstavby vyhnul zákonným požadavkům, je jeho námitka nekvalifikovaná.

Výhled z památkově chráněného území

[78] Tato námitka ukazuje na nepochopení problematiky ochrany Pražské památkové rezervace stěžovatelem. Chráněnou hodnotou je zde panorama Prahy (silueta, střešní krajiny historického města) v rámci ochranného pásma Pražské památkové rezervace, kdy význam pohledových vztahů spočívá v tom, jak se zásah uplatní právě v pohledech na rezervaci i z veřejných míst uvnitř ní. Nikoliv v pohledech mimo tuto oblast, kde se povolovaný záměr nachází.

K části návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 55/2018, změny územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy Z 2832/00

[79] Spornou otázkou v této části je, zda stěžovatel v návrhu namítal neproporcionalitu zásahu do svých práv, či nikoliv. Městský soud totiž dospěl k závěru, že meritem námítky stěžovatele proti nedostatečnému odůvodnění konkrétní změny kódu míry využití území je právě proporcionalita této úpravy. Jelikož byl stěžovatel při přijímání územního plánu zcela pasivní, městský soud se touto otázkou s odkazem na judikaturu dále věcně nezabýval.

[80] Takový postup má skutečně oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Podle ní platí, že nepodá-li navrhovatel proti napadenému opatření obecné povahy včas námitky ani připomínky, může před správními soudy úspěšně namítat jen nedostatek pravomoci či příslušnosti odpůrce k vydání opatření obecné povahy nebo porušení kogentních předpisů chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy. Námitkami směřujícími do proporcionality přijatého řešení se správní soud při posuzování důvodnosti návrhu nebude věcně zabývat, neboť nemůže poměřovat důležité veřejné zájmy s dotčenými právy jednotlivců v první linii tam, kde navrhovatel zůstal v procesu přijímání opatření obecné povahy pasivní (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116; rozsudek ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 AOs 3/2013-29, či ze dne 21. 8. 2020, č. j. 6 As 270/2019-38).

[81] Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že v žalobním řízení namítal vedle neproporcionality též nepřezkoumatelnost dotčené změny územního plánu.

[82] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že zůstane-li navrhovatel bez objektivních důvodů v procesu pořizování územního plánu zcela pasivní, je nutno klást na odůvodnění nižší nároky; postačí, je-li z odůvodnění alespoň v nejobecnější rovině patrná představa o záměrech zpracovatele (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2014, č. j. 7 As 186/2014-49, a ze dne 2. 8. 2018, č. j. 10 As 33/2018-39). Sama obecnost odůvodnění tedy nemůže být při předcházející procesní pasivitě navrhovatele důvodem pro zrušení opatření obecné povahy. To neplatí, nedává-li odůvodnění o záměrech zpracovatele jasnou představu ani v nejobecnější rovině, a fakticky tak zcela chybí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 8 As 121/2015-53, či již výše citovaný rozsudek č. j. 6 AOs 3/2013-29).

[83] Stěžovatel v návrhu primárně brojil proti tomu, že změnou územního plánu zasáhl odpůrce neproporcionálně do jeho práv. Ke své aktivní legitimaci uvedl: „*Napadeným OOP ve spojení s úpravou U 0783/2009 došlo k zásahu do jejich práv, neboť napadené OOP umožňuje realizaci stavebního záměru žadatele, která je co do rozsahu a výšky (zvýšení kódu míry využití území z C na F) zcela nepřiměřená poměrům v území, v rozporu s charakterem území, což dokládá následující fotografie...*“ Jako „*Důvody návrhu*“ stěžovatel shrnul, že „*napadené opatření obecné povahy není v souladu se zákonem, neboť jsou jím navrhovatelé jako vlastníci bezprostředně sousedících nemovitostí k trvalému bydlení zkráceni zejména na svém vlastnickém právu, dále pak na právu na příznivé životní prostředí a ochranu zdraví.*“ Z této citace je patrné, že stěžovateli je zcela zřejmé, co změna územního plánu znamená. Její podstatu a historii ostatně sám vysvětlil v následné části návrhu ukončenou prohlášením, že „*změna 2832/00 není dostatečně odůvodněna.*“ či že „*odůvodnění napadeného OOP je zcela nedostatečné a nenaplní požadavky výše citovaných předpisů a soudní judikatury.*“ (zdůrazněno soudem). Na ni navázal textem, v němž parafrázoval relevantní část odůvodnění změny územního plánu, ve které uvedl: „*V odůvodnění je pouze odkazováno na seznam úprav, jimiž se míra využití území měnila v průběhu platnosti územního plánu (příloha E1), a je tvrzeno, že v příloze E2 je každá provedená úprava navíc doložena příloženou podkladovou dokumentací, sestávající z identifikačního listu a zákresu úpravy kódu míry využití území v měřítku výkresu územního plánu a z grafických příloh, obsahujících základní výkresy podkladové studie, s tím, že smyslem těchto podkladových studií bylo prokázat vliv úpravy na území v podrobnosti přesahující podrobnosti územního plánu. Úpravy byly vždy doloženy doporučením koncepčního pracoviště, projednány s příslušnými městskými částmi, dotčenými orgány státní správy, a zdůvodněny nejen textově, ale zejména s podkladovou studií, kterou musel žadatel prokazovat vhodnost navrhované řešení. Žalobci však namítají, že z odůvodnění Změny 2832/00 nelze dohledat žádnou z těchto ve Změně 2832/00 tvrzených skutečností (...). Žádné **podrobnější** zdůvodnění provedené změny pak neobsahuje ani text samotného odůvodnění územního plánu (str. 8 a následující), které odkazuje pouze na dobrou víru žadatelů o tyto úpravy a nebezpečí destabilizace stavu dlouhodobě považovaného za právní stav a hrozbu náhrady škody v důsledku žalob ze strany investorů na hl. m. Prahu.*“ (zdůrazněno soudem). Uvedenou část pak uzavřel odstavcem: „*Navrhovatelé v této části shrnují, že napadené OOP je v rozporu s požadavkem na dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů (...). Zásadní zvýšení kódu míry využití území navrhovatelé považují za nevhodné a nepotřebné, v rozporu s veřejnými zájmy na trvale udržitelném rozvoji území, a v rozporu se soukromými zájmy vlastníků okolních nemovitostí, včetně žalobců.*“ Stěžovatel tak v této části návrhu zjevně nenamítal, že by změna územního plánu zcela postrádala odůvodnění, ale domáhal se jejího podrobnějšího odůvodnění, když dokonce část jejího odůvodnění parafrázoval. Jeho argumentace tak evidentně opět mířila na (ne)proporcionalitu zásahu do jeho práv.

[84] Jediná část, z níž by bylo možné dovodit stěžovatelovo tvrzení, že změna územního plánu zcela postrádá odůvodnění a je tedy fakticky nepřezkoumatelná, je ta, v níž citoval rozsudek městského soudu ze dne 3. 11. 2022, č. j. 6 A 62/2022-110. Tím soud částečně zrušil stejnou změnu územního plánu ve vztahu k jiným pozemkům, jelikož v ní absentovalo odůvodnění. Tuto vadu označil za natolik intenzivní, že měla vliv na zákonnost posuzovaného opatření. K této citaci následně stěžovatel uvedl, že závěry soudu jsou plně přenositelné i na nyní řešenou věc, i přesto, že byl daný rozsudek městského soudu zrušen Nejvyšším správním soudem.

pokračování

[85] Uvedená pasáž je ojedinělá a nekonzistentní s výše popsanou argumentací stěžovatele. Za takové situace považuje Nejvyšší správní soud za zcela dostatečné, pokud městský soud konstatoval, že „*meritem námitky navrhovatelů proti nedostatečnému odůvodnění konkrétní změny kódu míry využití území je proporcionalita této úpravy. Navrhovatelé v návrhu i v žalobě opakovaně poukazují na to, že napadené opatření umožní do daného území umístit stavbu, která je nepřiměřená poměrům v území a rozporná s jeho charakterem. Jinými slovy požadují, aby odůvodnění napadeného opatření obsahovalo zdůvodnění proporcionality úpravy.*“ Tento závěr v sobě totiž nutně obsahuje alespoň implicitní úvahu o tom, zda je ve změně územního plánu obsaženo odůvodnění v nejobecnější rovině, či zda fakticky zcela chybí (viz výše citovaná judikatura). Evidentně městský soud uvážil, že změna územního plánu obsahuje odůvodnění, které ostatně navrhovatelé sami v návrhu rozebrali. Jinak by nemohl uzavřít věc s tím, že navrhovatelé nevytýkají (přinejmenším oprávněně) změně územního plánu zcela chybějící alespoň nejobecnější odůvodnění, ale jeho nedostatečnost v tom smyslu, že v ní obsažené odůvodnění jim nepostačuje, a požadují podrobnější odůvodnění. S tímto závěrem se přitom Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Stěžovatel skutečně brojil proti proporcionalitě změny územního plánu, aniž by předtím podal námitky či připomínky.

[86] Ani tato námitka tak není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[87] Pro výše uvedené není kasační stížnost stěžovatele důvodná, proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[88] O náhradě nákladů řízení mezi účastníky řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Procesně úspěšnému odpůrci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení také nepřiznal, neboť ani jemu nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti (obhajoba vlastního opatření obecné povahy spadá do běžné činnosti odpůrce, obdobně jako obhajoba rozhodnutí správních orgánů, viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS). Ostatně odpůrce náhradu nákladů ani nepožadoval.

[89] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. ve znění účinném do 31. 12. 2025).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2026

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu